

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ivo Pospíšila a soudců JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Ing. M. M.**, zastoupen JUDr. Martinem Flaškárem, advokátem se sídlem Na Pankráci 1683/127, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2020, č. j. KUJI 16261/2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 5. 2021, č. j. 32 A 2/2020 - 52,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Havlíčkův Brod, odbor dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 29. 11. 2019, č. j. MHB_DOP/2748/2019-15, shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Dopustil se jej porušením § 19 odst. 1 téhož zákona tím, že dne 9. 6. 2019 v 19:30 hodin na dálnici D1, km 97,461 v místě dočasné uzavírky, v katastru obce Herálec, směr Praha, jako řidič automobilu BMW, RZ X nedodržel dostatečnou bezpečnostní vzdálenost za vozidlem Škoda Scala, RZ X, jehož řidič byl nucen z důvodu situace vyvolané silničním provozem náhle snížit rychlost jízdy. Žalobce nestačil zastavit a do před ním jedoucího vozidla narazil, čímž způsobil dopravní nehodu. Za daný přestupek správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 1.500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč. V řízení o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný napadené rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

[2] Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl. Shledal jako nedůvodnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, stejně jako věcné námitky, že viníkem dopravní nehody byl naopak řidič druhého

vozidla, neboť bezdůvodně zastavil na dálnici v levém jízdním pruhu. Krajský soud potvrdil závěry správních orgánů, že řidič brzděním a následným zastavením reagoval na vozidlo Fiat Ducato, které začalo ve vedlejším pruhu brzdít a naznačovalo přejetí do levého jízdního pruhu, aby se vyhnulo dalšímu odstavenému vozidlu. Sám tak chtěl předejít střetu s dalším vozidlem. K žalobcově námitce, že provoz na úseku dálnice D1 byl plynulý, a proto nemohl očekávat zastavení vozidla jedoucího před ním, soud uvedl, že v té době probíhaly na dálnici stavební práce, maximální povolená rychlost tak byla snížena, a v pravém jízdním pruhu bylo odstaveno nepojízdné vozidlo. Provoz na dálnici tak nelze označit za plynulý, situaci žalobce mohl a měl předvídat a dodržovat dostatečnou bezpečnostní vzdálenost od vozidla jedoucího před sebou. Jako nedůvodnou soud vyhodnotil i námitku neprovedení důkazu audiozáznamem z výslechu svědka (řidiče vozidla, do něhož stěžovatel narazil), neboť dostatečným podkladem byl protokol z výslechu a žalobce neměl k protokolu námitky.

II. Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel nejprve namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť se krajský soud nevypořádal se všemi jeho žalobními body.

[4] Dále stěžovatel namítl nesprávně zjištěný skutkový stav. Podle něj řidič druhého vozidla zastavil svévolně, pouze aby umožnil objetí překážky vozidlu, které jelo v pravém jízdním pruhu. Soud však akceptoval hodnocení správních orgánů, že druhý řidič musel zastavit, aby zabránil kolizi, aniž by k tomu existovalo dost důkazů, kromě výpovědi tohoto řidiče. Stěžovatel zopakoval, že nesouhlasí s hodnocením, podle něž byl provoz v místě nehody plynulý. Tento závěr nelze učinit pouze na základě skutečnosti, že na daném úseku probíhaly stavební práce a byla snížena maximální povolená rychlost.

[5] Krajský soud také chybně posoudil použitelnost předchozí judikatury, konkrétně rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2003, sp. zn. 25 Cdo 974/2002, a Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 1 As 18/2009 - 59. Stěžovatel se domnívá, že uvedená rozhodnutí jsou na jeho situaci aplikovatelná. Konečně spatřuje stěžovatel nezákonnost napadeného rozsudku v tom, že se krajský soud nevypořádal s námitkou, že řidič druhého vozidla měl být účastníkem správního řízení. Dle stěžovatele je nutné pro zachování práva na spravedlivý proces přizvat do řízení i druhého účastníka nehody a posoudit celou dopravní nehodu komplexně, nikoliv jen individuálně, výlučně ve vztahu ke stěžovateli.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a svého vyjádření k žalobě. Se závěry napadeného rozsudku se ztotožnil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, je však také její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná tehdy, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Nejvyšší správní soud se proto zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[8] Při rozhodování o přijatelnosti kasační stížnosti vychází kasační soud i po novele s. ř. s. provedené zákonem č. 77/2021 Sb. nadále z ustálených kritérií, které vyslovil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. V něm dovodil, že o přijatelnou kasační stížnost

pokračování

se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; 4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[9] V projednávané věci kasační soud neshledal podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele ve světle výše uvedených kritérií.

[10] Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti, vyjádřil se k ní kasační soud ve své judikatuře opakovaně. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, pokud soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti, které nebyly v řízení zjišťované či byly zjištěny v rozporu se zákonem (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75), anebo kdy není zřejmé, zda byly nějaké důkazy v řízení vůbec provedeny (srov. rozsudek ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014 - 35). O nepřezkoumatelnost se bude jednat také v případě, že soud opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných účastníky řízení (srov. např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, anebo ze dne 2. 8. 2012, č. j. 4 Ans 1/2012 - 61), anebo pokud ji vypořádal nedostatečně, a z odůvodnění nelze seznat, proč ji posoudil za nedůvodnou (srov. např. rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 -44). Žádné takové pochybení kasační soud v napadeném rozsudku neshledal.

[11] Rovněž k výkladu povinnosti řidiče udržovat dostatečnou bezpečnostní vzdálenost od jiného vozidla podle § 19 zákona o silničním provozu a rozsahu skutkového zkoumání, zda řidič tuto povinnost dodržel, existuje bohatá judikatura kasačního soudu, s níž je napadený rozsudek v souladu. Konkrétně k nutnosti a rozsahu zkoumání příčiny zpomalení vozidla jedoucího před jiným vozidlem a k samotnému vymezení pojmu dostatečná bezpečnostní vzdálenost se vyjádřil Nejvyšší správní soud například v rozsudcích ze dne 29. 8. 2012, č. j. 1 As 75/2012 - 76, nebo ze dne 18. 3. 2015, č. j. 8 As 184/2014 - 50.

[12] Také pokud jde o samotné zjišťování skutkového stavu, lze odkázat na již existující judikaturu, podle níž postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, nebo rozsudek ze dne 7. 2. 2019, č. j. 7 As 470/2018 - 35). Pokud má správní orgán za to, že byl skutkový stav dostatečně zjištěn, nemusí již další dokazování provádět (viz např. rozsudek ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 - 48). Z těchto požadavků napadený rozsudek nijak nevybočuje, pokud jde o stěžovatelem rozporovaný závěr o nadbytečnosti provedení audiozáznamu svědka (řidiče druhého vozidla).

[13] Konečně lze uvést, že se kasační soud ve své judikatuře věnoval i problematice účastenství v řízení o přestupcích (viz rozsudek ze dne 1. 2. 2012, č. j. 3 As 22/2011 - 66). Podle ní platí, že pro posouzení odpovědnosti řidiče za přestupek není podstatné, zda svým jednáním způsobili dopravní nehodu i další účastníci této nehody, neboť se v přestupkovém řízení odpovědnost za přestupek posuzuje individuálně. Správní orgány tak neměly povinnost přibrat řidiče druhého vozidla jako účastníka řízení, a postačilo, že jej v řízení proti stěžovateli vyslechly jako svědka.

[14] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že stěžovatel ve své kasační stížnosti nepřednesl žádné námítky, které by představovaly podstatný přesah jeho vlastních zájmů. Z výše uvedeného plyne, že podstatný přesah musí být dán tím, že nedochází pouze k ochraně veřejného subjektivního práva jednotlivce, ale je třeba vyslovit právní názor k určitému typu případů. V nyní

souzené věci Nejvyšší správní soud neshledal obecnější dopad řešených právních otázek nad rámec konkrétního případu.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud tedy neshledal existenci důvodů přijatelnosti kasační stížnosti, protože nepřikročil k podrobnému věcnému přezkumu kasačních námitek stěžovatele a kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[16] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. K odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost dochází na základě věcného, byť zjednodušeného, posouzení případu, a proto se na rozhodování o náhradě nákladů řízení neuplatní § 60 odst. 3 s. ř. s. (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud mu proto náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2021

JUDr. Ivo Pospíšil
předseda senátu